

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΝΕΡΑΪΔΕΣ

(ΤΟΥ ΔΕΚΟΝΤ' ΝΤΕ ΑΙΑ)

Λευκοστόλιτες χορεύουν στής νυχτιάς τή σιγαλιά ή Νεραΐδες, ή Νεραΐδες με τ' Ξεπλεκα μαλλιά.

Περίηθανος στό μαύρο τ' Άλογό του από τ'ό δόσος καβαλλάρης βγαίνει... Άστράφτει το σπρηθώνι τ'ο χροσό του μέσα στη νύχτα που σιγά προδραίνει και τ' άσημένιο κράνος του με χάρη φωτίζεται άπ' τ' άγνωφωτο φεγγάρι.

Λευκοστόλιτες χορεύουν στής νυχτιάς τή σιγαλιά ή Νεραΐδες, ή Νεραΐδες με τ' Ξεπλεκα μαλλιά.

Τριγύρω του χορούμενες πετούνε... Πού τρέχεις μέσ στη νύχτα, καβαλλάρη; τού λέν και τ' Άλογό του τ'ο κρατούνε. Πά λές μου, άθήθεια, άγένειο παλληκάρη, στοιχείο που μέσ στό λόγγο τριγυρίζον αυτήν τήν ώρα εσύ δέν σε φοβίζον;

Λευκοστόλιτες χορεύουν στής νυχτιάς τή σιγαλιά ή Νεραΐδες, ή Νεραΐδες με τ' Ξεπλεκα μαλλιά.

Άφήστε με, Νεραΐδες, νά περάσω, γιατί κόρη γλυκεία με περιμένει. Άφήστε με, Νεραΐδες, νά προφτάσω... Τ'ο στέφανο τού γάμου με προσμένει. Σε λίγο ή χαρμυγή θε νά ροδίση, δάκρυα παρά ή άγάπη μου θά χυση.

Λευκοστόλιτες χορεύουν στής νυχτιάς τή σιγαλιά ή Νεραΐδες, ή Νεραΐδες με τ' Ξεπλεκα μαλλιά.

Μείνε, μη φύγης, μά τού λέει, μη βέρε θε να σου δώσω μαγεμένη και πιο καλή από δόξες και τιμη τή υπόμια μου τήν άστεροφωμένη. Δέν θέλω, άφησε με... λέει, μη έκείνη και σιγομιλά και τόν άρνείνε.

Λευκοστόλιτες χορεύουν στής νυχτιάς τή σιγαλιά ή Νεραΐδες, ή Νεραΐδες με τ' Ξεπλεκα μαλλιά.

Κεντάει τ' Άλογό του κ' άφανίζεται τρέχει πηδά και χλωμντράει τ' άτι. Άλλ' Ξεφανα ό μαύρος του χαμνίζεται κ' αυτός κινάει με θαυματομένο ύπτι. Κατάκεινη γυναίκα βλέπει εμπρός του και τρέμει και θολώνεται τ'ο φως του.

Λευκοστόλιτες χορεύουν στής νυχτιάς τή σιγαλιά ή Νεραΐδες, ή Νεραΐδες με τ' Ξεπλεκα μαλλιά.

Στοιχείο, μη με κρατάς, γιατί κ' άν τρέχω ή καστανή μου άγάπη με προσμένει. Όμιμένε, άκοιθέ μου! Έγώ έχω κρεβάτι μου τή γή τήν παγωμένη. Έχει μαζύ κ' οι δού θά κοιμηθούμε. Έκει πρώτη φορά θ' άγχαλαστούμε.

Λευκοστόλιτες χορεύουν στής νυχτιάς τή σιγαλιά ή Νεραΐδες, ή Νεραΐδες με τ' Ξεπλεκα μαλλιά.

Έκείνος τή Νεραΐδα ενώ κινάει, στ' Άλογό άπάνω τρέμει και χλωμαίνει, πότε φωτιά τ'ο βλέμμα του πετά και ποτέ σάν νεκρός στη σέλλα μένει. Γνωρίζει τή φωνή και τή ματιά της, και πέφτει και σωφρίζεται σμάά της.

Παράφρασις: ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ

Τ'ο ρολόι προχωρούσε προς τίς δώδεκα. Πέντε λεπτά τόν χρομό ζαν άπ' τή στιγμή έκείνη.

Άξαρνα, κάτι άγγιξε τήν πόρτα. Γύρισε τρυμαγμένος τ'ο κεφάλι. Στην άρχή δέν κατάλαβε τί ήταν. Είδη τήν πόρτα έλαφρά μισανομύνη.

Τού φάνηκε πως κάποιος προσπαθούσε νά μπει, αλλά δέν μπόρουσε. Σταμάτησε και κοίταξε, κρατώντας τήν άναπνοή του.

Κάτι τριβόταν έλαφρά, στό κάτω μέρος τής πόρτας, και πολεμούσε νά χωρέσει μέσ' άπ' τ' άνοιγμα.

Σέ λίγο, είδ' ένα παιδάκι νά προβάλλει. Και, συγχρόνως, άκουσ' ένα σιγανό νουούρισμα.

Τότε κατάλαβε: ήταν τ'ο γατάκι του, που πολεμούσε νά μπει μέσα — τ'ο γατάκι του που τόξε λημονήσει!

Τού φάνηκε σά νάπεφτε από πολύ ψηλά, σά νά κατακαυόσε άπ' τή σύννεφα!

Έτρεξε, κ' άνοιξε τήν πόρτα.

Τ'ο γατάκι μπήκε μέσα, με σηκωμένη τή μικρή του τήν ουρίτσα, κ' άρχισε νά τριβεται στό πάδι του, μ' ένα χαρούμενο και δυνατό γουργουρητό.

Ήταν ένα γατάκι, που τόξε βυεί στό δρόμο, πεταμένο. Εδώ και πέντε μήνες, και τόξε φέσει σπίτι. Ήταν ένα γατάκι άσπρο και σταχτί, με δύο μεγάλες μαύλες στό κεφάλι.

Τ'ο γατάκι που τόξε λημονήσει!

Σταμάτησε ασπασιμένως. Έσκυψε και τού χάιδεψε τ'ο κεφαλάκι του κεφαλάκι, και κείνο τότε δινάμωσε τ'α τρυφερά του και χαρούμενα τριγυριάτα.

Τότε κάτι έσπασε μέσ' στήν καρδιά του. Μιά τρυφερόδα, μια στοργή, που δέν τίς είχε Ξανανώσει στή ζωή του, Ξυπνησαν μέσα του, έκείνη τή στιγμή, και τόν έκαναν δώδεκλ'ο νά τρέμει... Όλα είχαν μεταμορφωθεί με μιάς, σάμπως ή έμφάνιση τού μικρού κ' ασθινατικού έκείνου ζώου, ν' άλλαζε τ'ο ρυθμό τής Οικουμένης! Τ'α μάτια του ήταν γιομάτα δάκρυα...

Έπεσε στόν καναπέ. Έκείνο ανέθηκε στό γόνατά του, κ' άρχισε νά παίξει με τ'α δαχτυλά του.

Η παρουσία τής μικρής χαράς έκείνης, τής φυσικής τής άνισης κ' άφώς, τού άραιφουσαν, τώρα, κάθε δύναμη νά σκεφθεί ή νά ζητήσει τίποτ' άλλο...

Μέσα στή συγκίνησή του, δέν άκουσε καθόλου τ'ο ρολόι τού χτύπος μεσάνυχτα.

Άρχισε νά παίξει με τ'ο ζώο. Κί' όταν έκείνο πιο κουράστηκε, και κοιλονοράστηκε νά κοιμηθεί στό γόνατά του, δέν τόληψε νά κοιμηθεί διάλου, γιά νά μήν τύχει και τ' άνησυχίσει — κ' έμειν' εκεί, σάν έκαμθωνισμένος, μη Ξαίροντας τί γίνεται τριγύρω, με τήν καρδιά και με τ'ο νουό πελαγωμένα, και γυρισμένως πάλι στή ζωή.

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΗΘΩΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΡΩΜΗ

Η ΚΑΤΑΔΙΚΗ ΤΟΥ ΜΑΝΛΙΟΥ

Ό περιφίμος Μάνλιος, ό όποιος είχε σώσει από βέλερο κίνδυνο τή Ρώμη πολεμώντας στό Καπιτώλιο και είχε ένομοιασθή γ' αυτό Καπιτωλίνος, σινηλήφθη άργότερα κ' έδικάστηκε ως στασιαστής.

Άλλ' ενώ ό δικαστής έτρονέιτο, μετά τ'ο τέλος τής δίκες, ή όπία έγινε όπως συνήθος στό ύψαιθρο, νά έκφωνήσει τή θανατική καταδίκη του, ό κατηγορούμενος ή ζωσε τ'ο χέρι του και έδειξε τ'ο Καπιτώλιο.

Τ'ο δικαστήριο τότε αναγκάστηκε νά διακόμη τή συνεδρίαση και νά μεταφερθή σε άλλο μέρος, αλλά έπειδή και από κει φαινόταν τ'ο Καπιτώλιο μεταφέρθη σε λίγο άλλου.

Και μόνον όταν άπεκρούθη έντελώς ή θεά τού Ιστορικού λόφου, ό που είχε δράσει ό Μάνλιος, άπήγγειλαν τή θανατική καταδίκη τού σπυτήρος αυτού τής Ρώμης.

ΑΠΟ ΤΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΖΩΗ

ΔΥΟ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΣΧΟΛΑ

Ό Αύρημανος Σχόλλ άγαπούσε πολύ τ'ο κείμενα. Τήν πρωί μπει στο αυτή τή δικαιολόγησε κάποτε ως έξης:

—Τή νύχτα, όταν γυρίζω μόνος μου στό σπίτι και ίδω μέσ στό σκοτάδι έναν άνθρωπο με τοιγάρο στό στήμα, περνά άφοδιά από κοντά του. Είμαι βέβαιος ότι ό άνθρωπος αυτός που κινάει δέν μπορεί νάνα καινούριος...

Κάποτε ό Σχόλλ προσεκήληθ από κάποιον έγγραφέως σε μοναχία. Ό συγγραφέας άρου διάδωσε τήν έπιστολή, που ήταν γεμάτη από άνορθογραφίες, έλεπε στόν άπεσταλιένο τού αντίπαλου του:

—Πολύ καλά, δέχομαι. Έπειδή με προσέβαλε αυτός, έχω τ'ο δικαίωμα τής έκλογής του έπιλου. Προτιμώ λοιπόν τή... Γραμματική! Κρίμει μου, άπελαστήτε!... Ό φίλος σας είνε χαμένος!

Ζ

Κ

Κ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΑΜΟΙΒΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΙΣΜΟΣ

Μια φορά ό γιατρός τού βασιλέως Πύρρου έπρότεινε έγγραφέως στό στρατηγόν τών Ρωμαίων Φαβρίο νά άναλάβη νά φρονήσει τόν κούρο του άντι ώρισμένης άμοιβής.

Ό Φαβρίος όμως, ό όποιος ήταν μεγαλόφυχος άνθρωπος, άφνήθηκε τήν προσφορά και έστειλε τήν έπιστολή τού προδότην στόν Πύρρο με τήν έξης παραγγελία:

—Μάθε από δώ και λέρα νά ξεχωρίζεις καλύτερα τούς φίλους άπ' τούς έχθρους σου.

Ό Πύρρος τότε, θέλοντας νά τού άναποδώσει τήν ευεργεσία, άπελευθέρωσε και έστειλε στήν πατρίδα τους όλους τούς Ρωμαίους αιχμαλώτους, πράγμα τ'ο όποιον έσπευσε νά κάνη κ' ό αντίκαλός του γιά τούς Ήπειρώτας αιχμαλώτους.